Nuohsen Jääkäripataljoona

Kiviniemi

1934 ❀ 1935

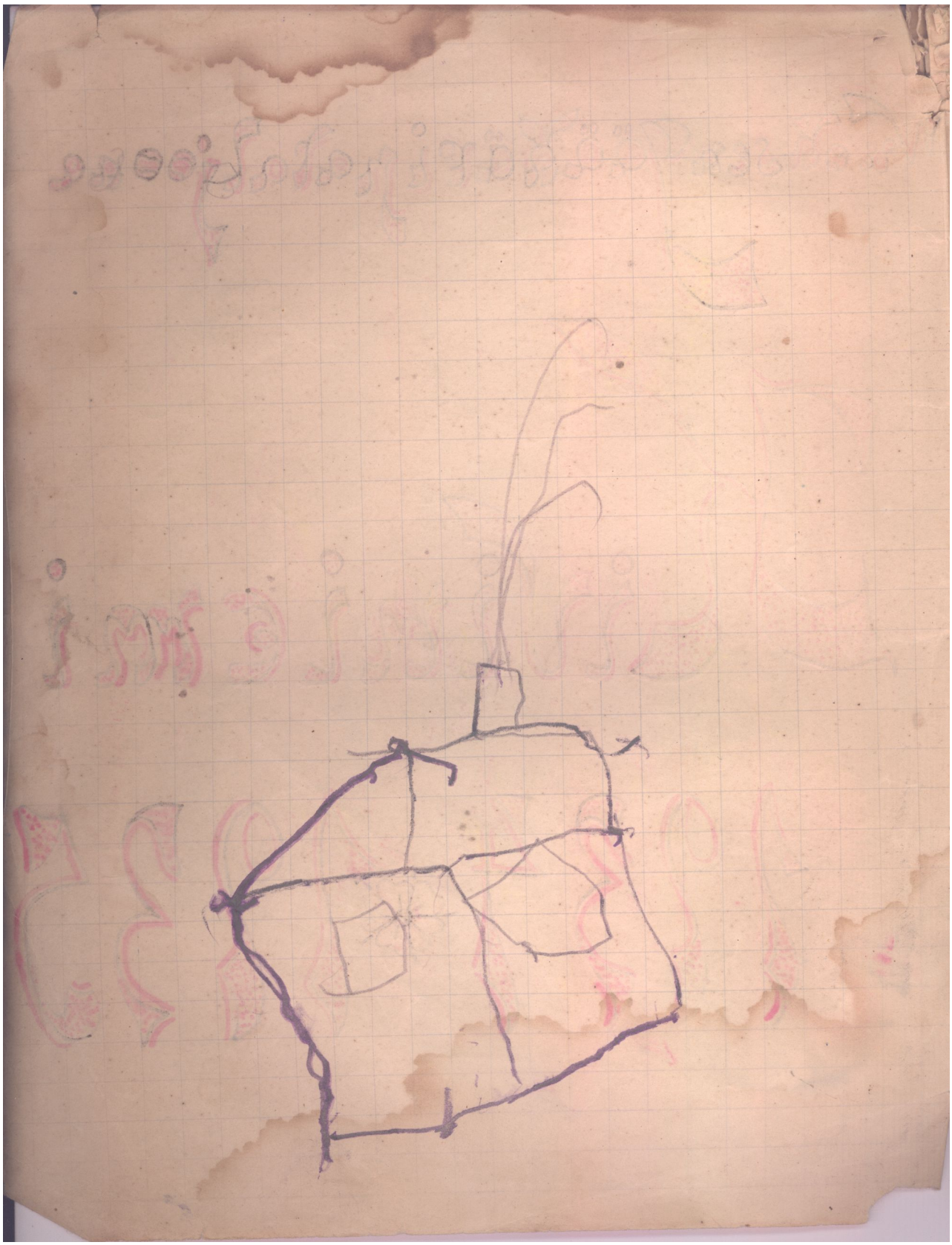

KKK V VJR

Eskalman Viktor

Syvä iskumme on, viha voittamaton,
meill' armoa ei, kotimaata.
Koko omnemme kolpamme käryessä on,
ei rintamme heltyä saata:

Sotahuutamme hurmaten maalle soi,
mi katkovi kahleitansa:
Ei ennen uhkamme uupua voi,
kuin vapaa on Suomen kansa.

Kun painui päät muun kansan, maan,
me jääkärit uskoimme yhä.
Oli rinnassa yö, tuhat tuskaa, vaan
yks' aatos ylpeä, pyhä:

Me nousemme kostona Kullervon,
soma on sodan kohtalot koittaa.

Sota uusi nyt Suomestata syntyvä an
se kasvaa, se ryntää, se voittaa.

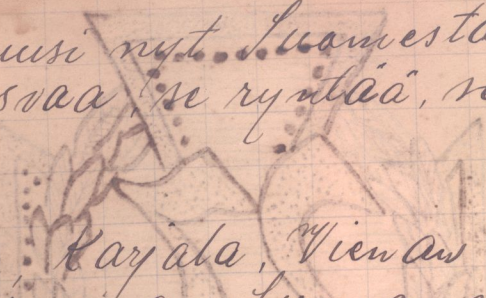

Häme, Karjala, Vienan rannat ja maat
yks suuri on Suomen valta.
Sen aatetta ei väkivallat saa,
pois Pohjoban taivahan alta.
Sen leijonalippua Jääkärien,
käsivarret jäntevät kantaa.
Yli pauhun kenttien hurmeisten,
päin nousevan Suomen rantaa.

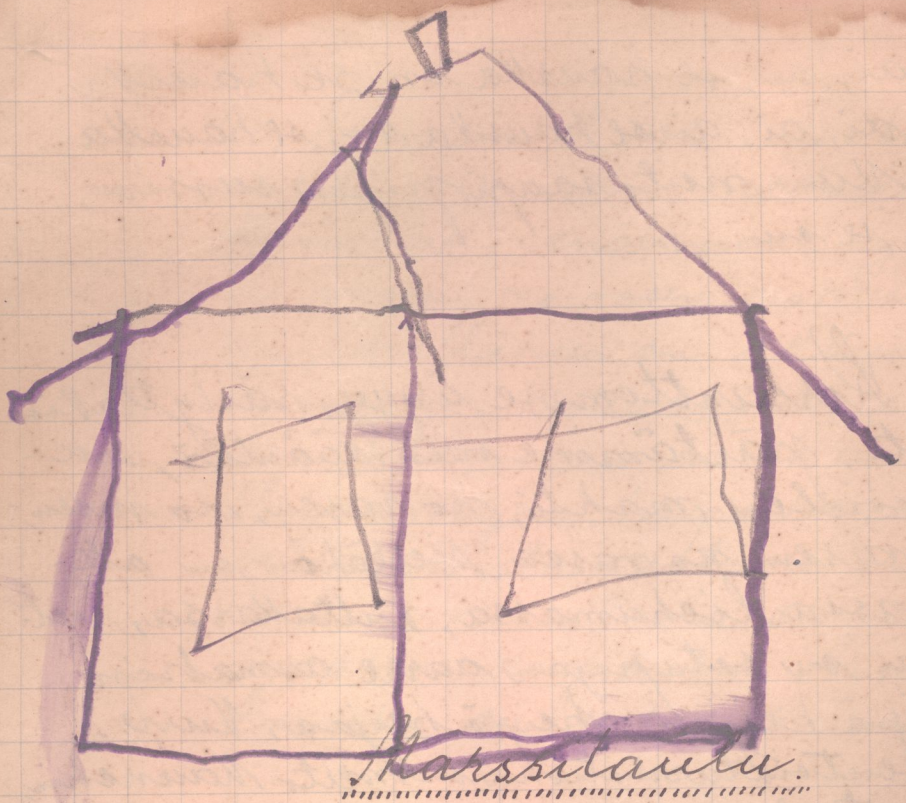

Marssitaulu.

Sotapojat marssii, katukivet
kilkkaa, neitoset ne akkunassa
nenäliinaa vilkkaa, no vasen,
no vasen, no vasen, no vasen,
siellähän on akkunassa liehu-
massa, kultakassa, siellähän
on sotapojan aarre armahin.
Heipä heijaa, heipä heijaa, kun
seitsentoista vuotisna on neito
kaunehin, vaan tuota en mä
tuoli omaksein, empä ew. Ai, ai,
ai, se hauska on, se hauska on,

ai, ai, ai, se hauska on, se hauska
on, ai, ai, ai se hauska on, se hauska
on, kun neito saapi pojan suosion,
niin se on

2. Kersanttimme äijyy, säilyttääkä
tahti, päitämme vain kääntää, ak-
kunoiden makti, no vasen, no vasen,
no vasen, no vasen, siellähän on ak-
kunassa, lichumassa, kultakassa, siel-
lähän on sotapojan aarre armahin.
Heijrä heijaa, heijrä heijaa, kun:
seitsentoistatuhatta on neitoa kaunehin,
vaan tuota en mä huoli omakseni, enjrä
en. Ai, ai, ai, se hauska on, se hauska
on, j. n. e.

3. Neitoset ne meille herkkujan-
sa tuovat, taistelunn kun mennään,
sukkosenkin suovat, no vasen, no va-
sen, no vasen, no vasen, siellähän on
akkunassa lichumassa, kultakassa,
siellähän on sotapojan aarre armahin.
Heijrä heijaa, heijrä heijaa, j. n. e.

4. Kranaatit ne räiskyy, tuli
meitä pyyhkii, neitoset ne ak-
kunassa nenäliinaan nyyhkii,
no vasen, no vasen, no vasen, no va-
sen, siellähän on akkunassa, lie-
kunassa, Kultakassa, siellähän
on sotapojan aarre armahin.
Heijä heijaa, heijä heijaa, kun
seitsentoista motiina on neito kau-
nehin, vaan tuota en mä huoli o-
maksen, empä en. Ai, ai, ai, se
hauska on, se hauska on, j. n. e.

5. Kun me sitten kerran, tais-
telusta tullaan, neitosemme ar-
maat, naiduksi jo luullaan,
no vasen, no vasen, no vasen, no
vasen, siellähän on akkunassa,
liekunassa. Kultakassa, siellähän
on sotapojan aarre armahin.
Heijä heijaa, heijä heijaa, kun
seitsentoistamotiina on neito
kaunehin, vaan tuota en mä
huoli omaksen, empä en. Ai, ai,
ai, se hauska on, se hauska on, j. n. e.

Kiviniemi 18. 7. 1935. Jäätäri Huttunen U.

KKK/VJT:n Aliupseeri tuvassa 26.7.35

Pas. aa. Eskelinen Viktor.

Unhoitus

Kun vüni taas hehkuu helmeilee,
ja maljat ne vaahtoelee.
Kun syöntä jo polttaa tuska tuo,
kohta sairaalle sielulles lohdun suo
Elo mainen on, lyhyt vain,
kerran päättyvä kuolohon —
Ajan armahan jäljet vünissä ne
sulle nyt heijastaa.
Süs oi, veikkoni, taitu maljahan
vaahtoisaan.
On vünissä unholan vuo,
siks maljasi pohjahan juo.

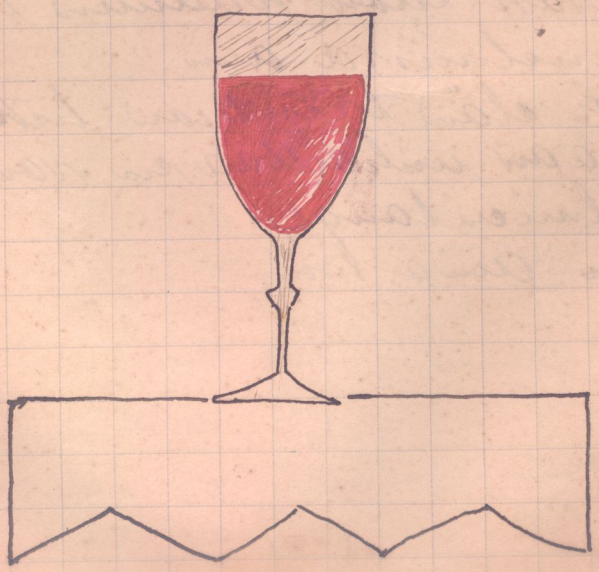

Unelmien — Tango.

Kun sua muistan milloin,
soi sielussani silloin,
laulu tää ihmeellinen.
Mä ensikerran kuulin,
kun lauloit hymyhuulin,
sen muistoksi nun sydämeen.
Kun kansas elin hetken,
tein öisen onnenretken,
kiivaasti sydämemme löi.
Siks' aina muistan tuon hetken,
päivin ja myöskin öin.....

Kun kuulen unelmien tangon,
soitettavan milloin vain
Niin kanssasi tuon hauniin tangon,
tanssin unelmissa aim.
Rinnallasi elän taos tuon hetken,
jota koskaan unhaittaa en voi
Siksi unelmien tango,
sielussani aina soi.

12.8.-35.
Корр. Нуриойсер О.

Unten maa

Syys illoin vaan purppurassaan,
nähdä saan unten maan.
Joutsenen tie sinne vain vie,
Onnemme siellä lie

Siellä ainiaaksi riemu
ja rakkaus haihtua ei
koskaan voi
Syys illoin vaan näh-
dä saan, onnen, unten
maan

Kivimiemessä 19.8.35

Pos an Eskelinen V.

Hevos paimen

Pusta jälleen yöksi tumme-
nee, mustiakka kiillos koh-
telee. Yksin jinnä pustan poi-
ka yksin istun armasta aa-
tellen. Armasta tuota ällös-
sä tuota - sua ei ohta vaik-
ka valansa sulle vannoi.
Sua vain taistohon päivin,
äisin tempinyt on valkean
humulin kyynyilevin. Hyväs-
ti jää tyttöni minun, aaun
kun saa, niin tuntena jo
ratmullansa kiitää yli pus-
tan poika. Hyvästi jää
unelma tää. Onnemme
päivät, ijäksi päivät, kos-
kaan ei takaisin palaja en

E. Kolinen V.

Lempeni kukka

Sulle lempeni kallis kukka,
minun lauluni hellimmin
soi Oi, tyttöni vaalea tuk-
ka sitä unhoittaa en voi.
Minä laulaa tahdon sulle
sydän lempeni säveleen
Se kuiskaa illan tullen, sini-
sivokki kirkkaan veen

Veden kirkasta pintaa
pitkin, niin kuiskaani
hyökses käy
Oi miksi, oi miksi mä
itkin, kun kuvaasi sinä
ei näy. Sinun huokse-
si tahtoisin tulla, sinne
tummien vetten taa
On tuskaa ja surua
mulla, sydän haavat
ne aukeaa.

28.8.35

Sydämmeni valtias

Sinulle kai saan armahin sua,
Kieltäikkö ja nyt tohtisit mua,
lempiä jä pinä kysasit sin mua
Sinulle tuua nyt halajan, sua
vain sinulle, armahin sua,
kultasein
Armas, sydämmein valtias
vain, armahin, armahin olet-
kin sin.
Lemmin, sua lemmin, tie-
dätkö sen.
Mä muistelen, sinulleman
vihdoin saan

28.8.35

J. Ikälinen Vilkos

Valkea silta

(valssi)

Yli valkean illan käy kulkuni rantahan veen. Häinyy kohtessa kuutamo illan, kyö lainmeet hiljalleen. Tuolla vaipui jo silmät umpeen miikon kaune-hinnman. Näin-vierassa kukkaset, kumpeet, jo verhoo katsettoan

Tuo valkea, valkea ilta, on muistossa rakka-hin. Siellä ennen jäi ai-noa ilta, sai tuleva sydämmein. Siel' vallloi nua naito kaunein moustessa armahan kuun. Hänen huulille sun del-man paisnoin, varjossa vanhan puun

Sunnuntaina 25. 8. 35

Eskelinen Viktor

"Saimaan veet"

Kirkkaat on Saimaan veet,
illoin häipyy ruskot
Sammunneet. Yö tyyni
rauha tuo muistot men-
neet mieleen tuo.
Tahtoisin soutaa pois,
rantahan armen maan
Ruskot on sammuneet,
kimmeltää Saimaan
veet

Jääkärin laulu.

Käy rohkeana taistoon mies
Suomen, koska pelkoa tunneta ei
Kohta naisen suu, taikka hirsipuu,
yhtä tyynenä ainiaan.

Pois orjuuden kahleista päästä,
veren tervehen ääni se on.
Päihin ryssiä ain' se on tahtomme
vain, ikeen alle kun taivuta ei.

Meille nuotio lämpöä antaa,
metsä laulunsa lempeät soi.
Maljat pohjahan siis, surut
viekööu hiis, meitä oottavi
taistelut ain'.

Meitä kotona heilimme armaat,
meitä oottamaan uupuneet on.
Heidät sivili vei, vaan se haittaa ei
Sydän jääkärin on surutou, kyllä on.

Nyt laulan sen viimeisen värssyn
jota ikälnokka laulella saa.
Kyllä monni-pojat ties' että on se ikäimies
jolla päivistä risat risat jäljel' on, kyllä on.

Kirj. 19/7-35. Jääkäri Karthunen Leo.

Kleines Kadett.

Kleiner Kadett, Brust heraus
früh schon ins Bett, früh hinaus
Dass es nicht vorkommt
wenn der Major kommt
dafür bist du ein Soldat.
Kleiner Kadett exerzier',
immer adrett, salutier'
Trommeln gerührt an, nach Hause marschieren
und dann singen alle Mann für Mann
Kamerad, wir sind die Jugend
Kamerad wir sind die Zukunft
Kommt auch der Globus langsam in Schwung
wir haben Zeit, denn wir sind noch jung
Kamerad, wir müssen marschieren
Kamerad, wir müssen alle spüren
Wenn die Welt auf Sorgefallen liegt
so kommt es morgen wieder frisch vergnügt
Kamerad, wir sind die Jugend
und die Jugend siegt. 11.8.35.

Kulkijan kaiho.

Kun metsän polkuja astelen
ja akkunasi alle jään, niin
katseesi lempeän kohtaisin
ja herttaisen hymysi nään.
Se nostatti riemun rintaani,
löi kiivaamin sydämmeni.
Sinut tahtoisin rinnalleni
kulkemaan ja veisin sun
Onnelaan - - - - -

Vaan koskea sinuhun en mä
saa, käy sivuitse kulkijantie.
Mun uluiset uneni raukeaa
ja tuuli munhaaveeni vie.
Se nostatti tuskan mun rin-
taani, löi kiivaammin sydäm-
meni. Sinut tahtoisin rinnal-
leni kulkemaan ja veisin sun
Onnelaan - - - -

16.8.35 Eskelinen V.

Kirje heilalta

Kirjeen, jonka sinä kirjoitit sen panin minä tallelle ja kuitenkin uskoton — sä käitänit antoo sydämmesi Kallelle. Minä tunteissa ja myrskyssä vain, ma aattelin, sun onneksesi maljoja ma join ja kinnasta aivan koko arkulli sen, sulle häitä varten sikkiä toin.

— ◇ —

Kirjeen sain ma Barselonassa, jonsi kun saavuttiin rantahan — ja aattele — että silloin lähtesi jätin naiset koko Espanjan. Olit kusreen vielä pannut rummun tulipunaisen, sen lehtä ma muistain vaan telin ja toiset kun hummas koko ornaan yön, minä syrjästä vain sitä katselin

Myrsky kun alas repi purjei-
ta, minä pelännyt en ollenkaan.
Mulle aurinko paistoi läpi pil-
venkin, kun sua kirjeesi luin
uudestaan. Eivät palmuran-
tain immet enää mua vie-
telleet, en hyväilyjään enää
tuntenut. Sinun kirjeesi ai-
na oli kädessäin, se on luki-
essa rikki kulunut.

Mikä kumma sinun pääsi
siellä pyörälle sai, sitä
käsitä en ollenkaan!
Että Kalleko olis mua pa-
rempi, vai – sinä tolla ei oo
tuumaakaan!
Sä oot ollut mulle myrs-
kyöiden loisto rauhainen,
sua yhtäaikaan yksin rakas-
tan – ja aalas kun tulen ker-
ran takaisin taas, minä otan
sinut kuitenkin - - - -!

V.J.T:n au. tuvassa 12.8.35.

Res. au. Eskelinen Viktor

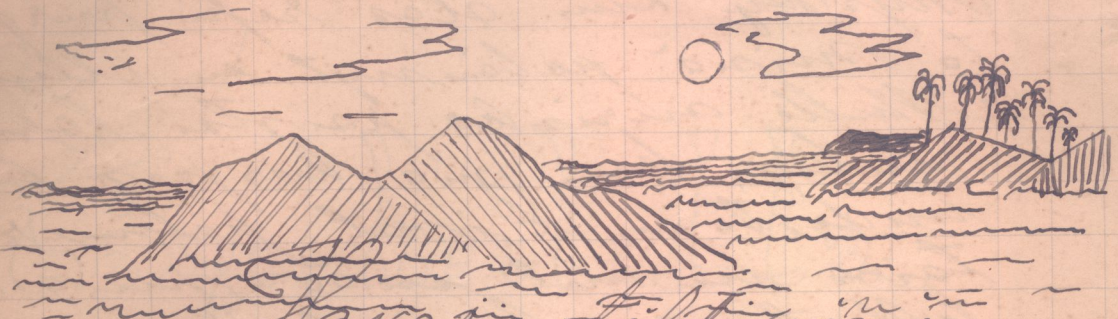

Havajin tähtiyössä

Kun taivas tummuu taas
etelän yössä ja aallot
loiskun rantaan Laguinin
Yön valot kirkkaat loistaa
tähtiyyössä, aallot solisten
soivat yössä Havajin.
Niin rantamalla ja pal-
muin alla, sua lemmin
Hula tyttö sunkain polt-
tavin. Taas aaltoin pauhu
soi Laguininin rantaan, sen
korallisantaan, yössä Hava-
jin

12.8 35 Res. on. Iskelinen V.

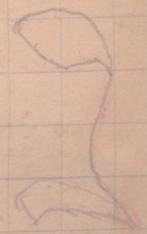

Pois satamasta!

Päin tuulta ja tuiskua laivam-
me tää, se ecspäin jälleen rynnis-
tää, ja sataman laistot ne taak-
semme jää, hiljalleen häipyen
hämärääng Ja neidot mi rannalla
suukkoja soi, ne varmaankin nyt
unelmai
Näin käynyt on aina mut surra
me ei, Kas meripaikaa aina,
huolet eivät paina ei, hep hei.

Laitakaupungin lapsi

Laps' laitakaupungin,
et pääse taisten iloihin,
sun kanssasi ain,
käy puute rinnakkain.

Jä kaipailet samaa hellää,
mökkisi matalaan.

Ei aikaa kenellään,
ei köyhän lasta lohduttaa.

Res. Au. 28.7.35
K. L.

Arpiset haavat.

(valssi.)

Anna arpisten haavojen alla,
niitä auki et repiä saa.
Anna muistojen katkerain kuolla,
koita hiljalleen poies kaik unhaittaa.
On särkynyt sieluni kannel,
siitä kieli on nyt katkennut.
Sen sävel niin heikko ja hellä,
jo ijäksi on vaiennut.

Kirj. Res. au. Laasonen K.

Jo syksy synkkä on,
pois linnuset etelään lentää.
Yön kaipuu loputon,
mun rintahani jäätä.
Pois parhaan ystävän,
vei syksy tullessaan.
Nyt yksin tänne jäin
mä häntä ain kaipaamaan

Meidän Maija

Jos kohto tää paattimme parhain
ei lie, ja vaikk' on jo vuosia hällä:
Niin iloisesti seilaamme vain,
vaikkakin purjeilla tällä. Ja
Atlannin tuuli se riemumme tuuli;
Kun skoolattiin Maijalle hei!
Mutt' hienompaan laivaan en vaihtais'
yhä Maijaani ehei.
Siks' laulan niin kernaasti
Maijastain, ja jungmanni ajastain.
Tämä meidän Maija on priki
verrassaan verraton; Jos siinä
suuremmat laivat siijaapi vain
siit' emme huoli tain. Eiks' vain?

Kas Espanjan rantaan me seilat-
tihin, vai saakeli millaiset viinit.
Siell' ah Senjoriitta on viehättävin,
ja kiehtoen soi tambuuriinit. Seis,
seis Donna, vai tuollainen Donna!
Nyt poskeen, Sun purra ei.

Myös hampaat jos näytän ja niitä nyt käytän, niin peevali sun silloin vei! Mutt' lempeen ken täällä luottaa vois, luo Maijan siks' lähden pois. Sillä meidän on priki verrassaan verraton. Jos siin suuremmat laivat seilaapi vain, sit' emme huoli lain, Eiks' vain?

Myös pitkäaikainen prinsessaan sosiaaliseen, niin Brummi kuin kastrullin kylki. Hän tahtoi niin prinssikseen paarelleen, mutt' onnetar taaskin mua kylki. Kas niin tuli kannibaalit, mua paistikseen tahtoivat he ai. Mutt' niin olin minä kokki, että kymmenen oli kuokki, kun ne maistaa mun nyrkistäin' sai. Vain valhetta pelkää tääll', lempi vain suo, siks' painun taas Maijan luo. Sillä meidän Maija on priki verrassaan verraton, jos siin suuremmat laivat seilaakin vain siit' en mä huoli lain — eiks' vain?

Kiviniemi 19/7.-35. Jääkäri Karttunen Lr. Lieksasta.

Lumojen maa.

Valssi.

Tuo lumojen maa, joka kiehtoo
loihduillaan.
On Intian maa, jota en vo
taa. Mis luo Kangesin illain
käy neitoset sillain. pieni
Nün kuulla he saa, aina
laulun rakkaan Inti kun
ä, silloin
een jää.

valtaa kaptee-
malaisen mosat-
kän kuiskaa tyttö
itse keuraalünkaan
Yks'on nähkääs

Synkkä on syksyinen yö,
myrsky niin hurjana lyö.
Mä kuulen kuin ympärillän
touvit vaikeroi.
/o. Kun sireenein kammottava laulu
Ka össä soi.
Pais i viimeinen matka on tää,
Mutt kotia armasta nää.
Kymmen ö unelmat kaikki k in
maistaa n raukeaa,
Näin valkeuttakansa meidätkö jo saa.
Vain suo, su
suo. Sillä
verrassaan ve
laivat seilaak
puoli lain –

Kiviniemi

Marssilaulu.

Uljas, nuori olen soturi, enkä mikään valtakunnan suurin laiskuri. Ensimmäinen olen lemmessä sekä rauhan aikana ja sodan melskeessä. – Onhan mulla pieni sievä tyttönen, joka mulle aina tuopi suukkosen. Ja aina kun suukon antaa poikaa tää, silloin siinä kenraalitkin jälkeen jää.

2. Vaikk' ei ookkaan valtaa kapteenin, onhan arvo suomalaisen mosatramppaarin. Sentään kuiskaa tyttö mulle näin, ei hän itse kenraalünkaan vaihtais lemperäin. Yks'on nähkääs

jot ei herrat mahtavat, tiedä niin-
kuin sotamiehet halvimmat. Sun-
dellessa arvot unhoittuu, toisenlaiset
temput vaatii neidon suu.

Kiviniemi 18. 7. 1935.

Jääkäri Huttunen U.

La Marsellaise.

Allons, enfants de la patrie
le jour de la gloire est arrivé
Contre nous de la tyrannie
l'étendard sanglant est léve
Entendez-vous dans le campagnes
mugir ces feroces soldats
Ils viennent jusqu'à dans vos bras
Egorger vos fils vos compagnons
Aux armes citoyent, formez vos bataillons,
Marchons, marchons, qu'un sang impur
Abreuve nos sillons

11.6.35.

Mitä anni sä lienet

Mitä anni sä lienet, sua
etsien
kuitenkin kaipaan
Vaikka en tiedä löydänkö
sun ja suotko sä rauhaa tuskaisi mun

lienetkö ehkä kuohuja elon
myrskyisen meren
Tai tunteiden huumaa
nuoren, kiihkeän veren

Vaan lienetkö anni rantojen
rauhaa, lehtojen lauhaa
Hämyä kesäisen yön ja
tuoksuja tuonten

Kovero 8. 4. 1934.

Tähtien valossa

Tähtitarhain tuollapuolen matkan
määrä häämöttää
Tuskat elon, sumut maiset, es=
stää valoon pyrkiää (kulkiaa)

Tuonne taivaan valoin luokse,
annellisten rannoille
Viittoo rauhan kultatulet,
kutsuvasti kulkiaa

Hetkeks' valo himmeneepi,
johtotähti matkaajan
doistaa taas jo kirkkahammin,
häelvetessä pilvien

Sumut tuskain, epäilysten
Virvatulet elämän
Harhaan johtais', tahtois sulta,
toivon tulta sammuttaa

Vaikka kulkee kompastellen, eteen=
päin vain kuitenkin
Tähtitaivaan ikivalot, kirkkaammin
jo kimmeltää.